

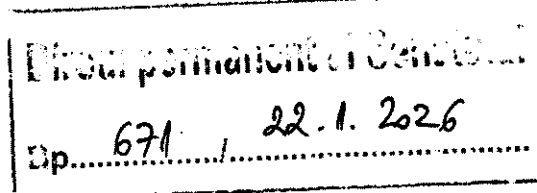

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

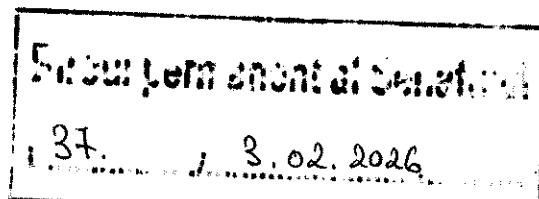
„Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției”
(art. 133 alin.1 din Constituție, republicată)

Adresa nr. 3 /19271/2025 din data de 20.01.2026

Domnului Mario Ovidiu Oprea
Secretarul general al Senatului României

Stimate domnule secretar general,

Ca urmare a adresei dumneavoastră nr. XXXV/6957/2025 din 15.12.2025 prin care ați transmis Consiliului Superior al Magistraturii, spre avizare, Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri și a Legii nr. 194/2011 privind combaterea operațiunilor cu produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, altele decât cele prevăzute de acte normative în vigoare (b671/10.12.2025), vă comunicăm că aceasta a fost analizată în ședința din data de 15 ianuarie 2026 a Comisiei nr. 1 - reunită „Legislație și cooperare interinstituțională”.

Referitor la solicitarea de avizare a propunerii legislative, având în vedere prevederile art. 39 alin. (3) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii, precum și interpretarea dată de Curtea Constituțională sintagmei „acte normative ce privesc activitatea autorității judecătorești”, Comisia a reținut că nu se impune emiterea unui aviz de către Consiliul Superior al Magistraturii, urmând a fi exprimat un punct de vedere.

Sub acest aspect, Comisia a observat că propunerea legislativă are ca element central faptul că minorii reprezintă o categorie de persoane aflată într-o situație de vulnerabilitate accentuată în raport cu fenomenul consumului și traficului de droguri, fiind expuși, la vârste din ce în ce mai fragede, unor riscuri majore care afectează în mod direct și ireversibil dezvoltarea lor fizică, psihică și morală. Totodată, aceste riscuri aduc atingere valorilor fundamentale protejate de societate, precum sănătatea publică, ordinea socială și siguranța comunității, generând consecințe sociale de amploare.

Statul român manifestă o preocupare constantă și consecventă pentru protecția copilului, consacrată atât la nivel constituțional, cât și prin angajamentele asumate pe plan internațional, considerând că faptele îndreptate împotriva minorilor prezintă un grad de pericol social sporit. Din această perspectivă, se apreciază că astfel de fapte depășesc, sub aspectul gravității, sfera obișnuită a infracțiunilor de trafic de droguri și reclamă instituirea unui regim juridic distinct, caracterizat prin sancțiuni mai severe și mecanisme de protecție penală consolidate.

În acest sens, întărirea protecției penale a minorilor reflectă asumarea de către stat a responsabilității sale fundamentale de a apăra categoriile vulnerabile de persoane și de a preveni efectele sociale negative de amploare pe care consumul de droguri în rândul minorilor le poate produce asupra familiei, mediului educațional și comunității în ansamblu.

Pe aceste premise, cadrul normativ actual califică drept circumstanță agravantă trimiterea, livrarea, distribuirea sau oferirea drogurilor unui minor, potrivit art. 13 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 143/2000, respectiv furnizarea produselor susceptibile de a avea efecte psihoactive unui minor, conform art. 19² lit. a) din Legea nr. 194/2011. În conformitate cu dispozițiile art. 78 din Codul penal, reținerea circumstanțelor agravante permite aplicarea pedepsei până la maximum special prevăzut de lege, iar în ipoteza în care acest maxim este considerat insuficient, instanța poate dispune, în cazul pedepsei închisorii, aplicarea unui spor de până la 2 ani, fără a depăși o treime din acest maxim.

Cu toate acestea, în concret, aplicarea tratamentului sancționator corespunzător circumstanțelor agravante are un caracter facultativ, întrucât efectele acestora nu se răsfrâng asupra minimului special al pedepsei. Astfel, instanța de judecată păstrează posibilitatea de a aplica inclusiv pedeapsa minimă prevăzută de lege, chiar și în situația în care fapta a fost comisă raportat la un minor, ceea ce diminuează semnificativ efectul preventiv și descurajant al normei penale.

Având în vedere aceste considerente, forma actuală de agravare a răspunderii penale nu are un impact suficient de eficient în combaterea fenomenului, motiv pentru care, prin prezenta propunere, se urmărește incriminarea distinctă a vânzării drogurilor de risc ori a drogurilor de mare risc către un minor sub forma unei variante agravate a infracțiunii-tip, cu un regim sancționator propriu și mai sever.

În economia propunerii legislative, Comisia a reținut că inițiatorul apreciază că vânzarea drogurilor de risc sau de mare risc către minori prezintă o gravitate deosebită, care justifică un tratament juridic diferențiat, agravarea răspunderii fiind determinată exclusiv de considerente ce țin de persoana consumatorului, respectiv minoritatea acesteia.

Urmând această logică, Comisia a apreciat că orice formă de transmitere a drogurilor către un minor ar trebui inclusă în sfera noii reglementări, întrucât, din perspectiva efectului produs și a pericolului social generat, nu există nicio diferență relevantă între situația în care drogurile ajung în posesia minorului prin vânzare sau prin alte modalități, precum oferirea, distribuirea, livrarea ori trimiterea acestora.

În consecință, propunerea de completare a art. 2 din Legea nr. 143/2000 ar putea viza nu doar ipoteza vânzării, ci și celelalte variante alternative de săvârșire a infracțiunii de trafic de

droguri de risc sau de mare risc, în măsura în care transferul substanțelor respective este realizat către un minor.

În ceea ce privește propunerea de completare a art. 16 din Legea nr. 194/2011, Comisia a apreciat că este necesară menținerea condiției ca fapta să se realizeze „fără deținerea unei autorizații eliberate în condițiile prezentei legi”, așa cum este prevăzut, *de lege lata*, la variantele normative de la alineatele (1) și (2).

De asemenea, în ipoteza adoptării propunerii legislative, Comisia a apreciat că se impune, totodată, modificarea alineatului (3) al art. 16 din Legea nr. 194/2011, în sensul includerii exprese și a noii variante de incriminare, astfel încât moartea victimei să constituie o formă agravată nu doar a infracțiunii existente, ci și a noii infracțiuni introduse.

Față de cele arătate, comisia de specialitate din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii a apreciat că propunerea legislativă nu poate fi adoptată în forma transmisă de către inițiator.

Cu deosebită considerație,

Secretarul general al Consiliului Superior al Magistraturii
Judecător Andrei Simona Uzlău

